

Pravda

Ve světle pravdy se každá skutečnost ukazuje ve své skutečnosti (ve své skutečné podobě, ukazuje svou pravou tvář či podobu, tj. ukazuje se v pravém světle, atd.). Může se tak ovšem ukázat právě jen ve světle pravdy, což znamená, že na onu pravdu a její světlo nesmíme přitom zapomenout: bez pravdy se nikdy nemůže skutečnost ukázat v pravém světle. Z toho pak vyplývá, že to pojetí, které redukuje tento „fenomén“, toto FAINESTHAI na to, že v pravdě se skutečnost ukazuje, jak jest, musí být – po dlouhých věcích, kdy se mohlo rozšířit jako předsudek – soustavně a neúnavně odhalováno jako chybné a mylné. Proto také opakovaný Heideggerův důraz na „Sein-lassen“ v sobě tuto mylnost nějakým způsobem zachovává, a to právě vyslovením onoho „lassen“. Pravda je sice situační, protože je vždy zaměřena do jisté situace, ale tím, že tuto situaci a její složky ukazuje v pravém světle, ji ve skutečnosti (nepředmětně) dotváří a tím perspektivně přetváří, neboť v pravém světle se každá situace ukazuje jako nedostatečná, nepřiměřená své vlastní „pravosti“ – a tedy jako v nějakém směru „ne-pravá“ a ergo hodná nápravy. K pravé podobě každé skutečnosti náleží také tato ne-pravost a zároveň potřeba napravení. Pravda je vždy také výzvou k vidění ne-pravostí a k porozumění, jak nezbytné je každou ne-pravost napravovat.

(Praha, 000301-1.)